

DÁVNÉ POHÁDKY VYPRÁVĚNÉ JINAK

(DALEKÉ) KRÁLOVSTVÍ

2025

NEDOPORUČENO PRO DĚTI

EDITORKY

TEREZA KADEČKOVÁ & LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

DALEKÉ KRÁLOVSTVÍ

Text © 2025 Dagmar Digma Čechová, Veronika Fiedlerová,
Tereza Janišová, Tereza Kadečková, Vilma Kadlečková, Lucie
Lukačovičová, Petra Lukačovičová, Michaela Merglová, Dagmar
Mudrová, Julie Nováková, Emma Riedová, Martina Vítová,
Františka Vrbenská, Barbora Vrobelová

Předmluva © 2025 Zuzana Marie Kostíková

Obálka © 2025 Jana Šouflová

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-72-4

PŘEDMLUVA

ZUZANA MARIE KOSTIČOVÁ

Před mnoha a mnoha lety jsem chodila na kurz tvůrčího psaní k Daniele Fišerové. Pamatuju se, jak nám tehdy vyprávěla o pohádkách. „Pohádka,“ řekla, „je jediný žánr, který spojuje úplně všechny.“ Chytré i méně chytré, mladé i méně mladé, celou rodinu i ty, kdo žádnou rodinu nemají. Je to dobře vidět na tom, že televizní pohádky jsou jediné filmy, na které kouká opravdu každý. Jsou to příběhy, na kterých jsme vyrůstali – a které na oplátku rostou s námi.

Pohádka nemá daleko k mytologii – ale zároveň se od ní zásadně odlišuje. Aby byl mýtus mýtem, potřebuje jádro symbolické pravdivosti, jinými slovy, musí existovat skupina, která pevně věří, že popisuje něco zásadně pravdivého. Samozřejmě, vždycky budou zároveň existovat lidi, co budou mýty považovat za snůšku smyšlených hloupostí. Hodně se tím zabývali odborníci na staré Řecko a otázka, jestli věřili Řekové svým mýtům, se dokonce probojovala do titulu jedné velice slavné odborné knížky. Odpověď vůbec jednoduchá nebyla. Především se ona „víra“ odehrávala na mnoha různých rovinách. Málokdo nakonec věřil řeckým mytickým příběhům slovo od slova, málokdo si opravdu myslel, že se to stalo přesně tak, a ne jinak. Spousta Řeků byla naopak přesvědčena, že i když to přesně tak, jak to mýty popisují, asi nebylo, v každém z nich je přesto něco zásadně pravdivého. Nejčastěji asi to, že se člověk nemá vzpírat bohům, protože bohové jsou banda ješitných pomstychtivých hajzlíků. A když už se boží hněv jednou rozdmýchá, někdo si to šeredně odskáče, padni komu padni. Však se podívejte, jak dlouho trvalo Odysseovi, než se chudák doplazil z trojské války domů! A co teprve Oidipus, který ke zlému osudu přišel jako slepý k houslím.

Naše civilizace je z většiny přesvědčená, že „mytologie“ jsou něco, čím se vyznačují jiné kultury, a my sami dávno nic podobného

nemáme. Trochu nám ale uniká, kolik si vyprávíme silně symbolických příběhů, které můžeme klidně považovat za „mýty“. Ano, skutečně jim věří jen málokdo, ale jakmile se zeptáme, jestli náhodou neobsahují pravdivé jádro, spousta lidí nakonec řekne, že ano.

Parádně je to vidět na slavných kultovních filmech. Třeba takové *Hvězdné války*: téměř nikdo doopravdy nevěří, že Luke Skywalker doopravdy existoval, a pokud věří, nejspíš se už o něj dávno starají příslušní specialisté. Spousta lidí by ale podepsala, že ve vesmíru existuje něco jako „Síla“, jakási univerzální energie, která protéká vším a všemi, je nějak zásadně spojena s životem a přírodou a člověk, naučí-li se to, s ní může nějak zacházet. Představa o temné a světlé straně Síly pak jde až na samou dřň našich nejvlastnějších představ o dobru a zlu. Samotřejmě, zároveň je tu spousta lidí, v čele například se skeptickými kluby, kteří považují Sílu/energii za hloupé pověry. Historické výzkumy ale ukazují, že skeptici a ateisti existovali vždycky – a nakonec i oni mytologii znají a nějak s ní pracují. Třeba alespoň na té rovině, že konat zlé skutky není tak úplně dobrý nápad.

Situace se výrazně změní, když přesvědčení o jádrové pravdivosti mýtu začne překračovat ryze symbolickou rovinu a dostane se k jistotě, že je dané vyprávění nějak pravdivé i fakticky. Zase to vypadá jako něco typické spíše pro dávnověk lidstva, ale i takovéto mýty samozřejmě dnes máme. Asi nejepečťějším příkladem je Atlantida. Kdo ví, jak to s ní původně Platón vlastně myslel – dialog, ve kterém se o Atlantidě vypráví, bohužel zůstal na věky nedokončený. Příběh o dokonalé, ideální civilizaci, kterou čekal tragický pád, ale zůstal se západní kulturou po více než dvě tisíciletí a různé generace v něm hledaly rozličná poučení. A všichni víme, kolik lidí je pevně přesvědčeno, že potopený kontinent skutečně existoval, a jaké finanční prostředky už byly za ty roky vynaloženy na jeho hledání. Jasně, Atlantida se pořád ještě nenašla, ale nevádí: síla jejího příběhu je taková, že po jejích pozůstatcích pátrají na souši i v oceánu další a další nadšenci. Obdobně se to má třeba s mimozemšťany, asi nejoblíbenější mytickou bytostí současnosti.

Vtipné přitom je, že i kdyby se Atlantida zítra skutečně našla, nijak to nenaruší mytický status vyprávění, která se o ní dosud tradovala. My jsme samozřejmě zvyklí uvažovat o mýtech jako o opaku pravdy a běžné užití tohoto slova nás v tom podporuje.

Pod titulkem článku „nejčastější mýty o zdravém stravování“ typicky najdeme seznam blbostí, které v reálu nefungují, a spojení „mytická lochneská obluda“ jasně naznačuje názor autora, že ta potvora prostě neexistuje. Při bližším pohledu se ale ukazuje, že existují mýty s pravdivým jádrem i mýty zcela vyfabulované, dokonce i mýty relativně historicky přesné. Jeden vyfabulovaný už jsme viděli v případě *Hvězdných válek*. Naopak Třetí říše, ač v reálu bohužel skutečně existovala, se zároveň stala mytickým vyprávěním o absolutním zlu a jeho porážce. Její význam tak zůstává v popkultuře zcela zásadní, a to i v dnešní době, kdy už druhou světovou válku téměř nikdo doopravdy nepamatuje.

Poslední věc, kterou o mýtech potřebujeme vědět, je, že jsou živé. Nezůstávají statické – mění se, vyvíjejí a transformují podle toho, co daná kultura potřebuje a chce slyšet. Atlantida bude opět báječný příklad. Původním Platónovým záměrem asi bylo popsat dvě ideální společnosti, Athénou založené Athény a Poseidonem založenou Atlantidu, a ukázat, že skutečně ideální byly pouze Athény a Atlantida se tak jen ze začátku jevila. Proto měla být nakonec ve spravedlivé válce Athénami poražena. Když si uvědomíme, že Platón byl Athéňan, dostává se nám tu do hry, kromě filosofických úvah o ideální společnosti, taky docela obyčejná politická propaganda.

Ve středověku už však byla Atlantida chápána jako skutečně ideální společnost a její pád byl osudovou tragédií, metaforou toho, že vše dobré jednou končí, všichni tam musíme a tak dále a tak dále. V devatenáctém století se pak v rukou madame Blavatské stal pád Atlantidy trestem za zneužití moudrosti a magie. A o padesát let později se Atlantida stane mocným varováním před mocenským zneužitím vysoké technologie, zvláště věcí, které podezřele připomínají jaderné zbraně a nukleární energii obecně. Na tom je krásně vidět, jak živý mýtus je a s jakou flexibilitou plní svůj složitý symbolický úkol. Jakmile ji pak plnit přestane, jakmile zkostnatí, zakrní a zkamení, přestane se měnit a ztratí relevanci. Nakonec skončí na stejném hřbitově, na kterém končí všechny zaniklé mýty – totiž v knihách se sbírkami světové mytologie.

No jo, ale co pohádky? Jak se vlastně mají k mytologii a co si s nimi počít? Hranice je tu samozřejmě poměrně neostrá, ale obecně platí, že pohádka se od požadavku silné symbolické pravdivosti přece jen už dost vzdaluje. Přesto ale obsahuje důležité

prvky, které nám dávají velký smysl a kvůli kterým si ji vyprávíme – primárně je to požadavek, aby dobro zvítězilo nad zlem. Ne že bychom nenašli z tohoto pravidla spoustu výjimek, tragické pohádky ale rozhodně nepatří mezi obzvlášť oblíbené. Je tomu tak i proto, že se pohádka považuje za žánr určený primárně pro děti. Pojďme si ale otevřeně přiznat, že ve skutečnosti jsou pohádky nadále prostě pro všechny – nejenže při nich rádi zavzpomínáme na dětství, ale na chvíli se ponoříme do úžasného světa, který je jednoduchý a zlo se dá od dobra skvěle rozeznat (i když to někdy může chvíli trvat). Neškodí ani to, jak se to v nich hemží magickými bytostmi a jak stateční hrdinové a hrdinky hravě překonají všechny překážky. Příznivci syrového realismu a smutných konců rádi mluví o současném eskapismu. Co je však špatného na tom, moci na chvíli někam neškodně utéci od náročného, stresujícího a mnohdy dosti depresivního současného světa?

Pohádka se přitom blíže podobá mýtu v tom smyslu, že je velice živá a přímo před našima očima se mění, převrací a transformuje. Horrorovou perníkovou chaloupku, kterou v dětství slyšely naše prababičky, dnešní varianty už příliš nepřipomínají: moderní doba odmítá násilí a hrůzy, které dříve pohádky zcela běžně obsahovaly, a překlápí vyprávění do podoby, která děti nebude děsit.

Je-li ale využita v literatuře pro dospělé, samozřejmě se s likvidací násilí nezdržuje. Pak naopak rozehrává zcela současné motivy, od vědy a technologie až po nové pohledy na identitu a sexualitu. Ve starých kulisách se tak ocitají zcela noví herci, a jak je už v silně symbolických příbězích typické, nakonec jsme těmi herci v nějakém smyslu vždycky my sami. Vyústění příběhu je tak vlastně zprávou o nás samých – o našich problémech, touhách, obavách i snech.

Povídková sbírka, kterou držíte v ruce, je krásná ukázka superschopnosti symbolických vyprávění měnit se podle aktuální potřeby. Na tělo starých známých pohádek, jejichž scénář jsme už tisíckrát četli, slyšeli a viděli, navlékly autorky úplně novou róbou spletenou ze zkušeností, snů a strachů současného člověka. I v převleku za dystopii, horor, erotiku, humornou prózu a jiné žánry je ale pokaždé skvěle poznat, odkud daný příběh vyrůstá a kterým směrem se ubírá. Každá povídka je pak zároveň opatřena doslovem, ve kterém ty, kdo ji napsaly, specifikují, čím se nechaly inspirovat, na co navázaly a kterou verzi dané pohádky případně

použily. Kniha je tak nejenom souborem zábavných, okouzlujících, děsivých a inspirativních vyprávění, ale také procházkou po dávno známé krajině, s rozcestníkem po ruce. Ať se vám líbí tak, jako se líbila mně.

ŽÁBA

TEREZA JANIŠOVÁ

Je obrovská. Macatá. Roztéká se do všech stran. Jako hromada hnědo-zeleného rosolu. Mezi všemi těmi růžovými polštáři působí nepatřičně. Z široké tlamy se valí kouř. Ve vypouklých očích žhnou plameny.

* * *

„Do prdele, ten brunch!“

Z postele vyskočím jako panáček na pružině. Normálně bych ten hnusný sen nejdřív chvíli rozdýchávala. Na to ale teď není čas.

Ultrarychlá sprcha, pudr, řasenka... Za deset minut vybíhám z bytu.

Proč se sakra chtějí sejít zrovna na věži? A ještě k tomu na té Žižkovské.

„Neli, tady!“

Mávají na mě z rohu prosklené místnosti s impozantním výhledem na celou metropoli.

„Ahoj, omlouvám se za zpoždění. Trochu jsem zaspala.“

„S tím si nedělej hlavu,“ mávne rukou táta. „Přišli jsme před chvilkou. Ačkoli ti to není moc podobný. Většinou jsi všude o čtvrt hodiny dřív.“

„Že by noční pánská návštěva?“ zazubí se máma s nadějí v hlase.

„Ne. Jen divný sny.“

„Škoda...“

„Raut vypadá báječně. Losos, rostbíf, saláty... My si ale objednali něco speciálního. A už se to nese!“

„Dobré ráno!“ Číšník postaví před rodiče dva talíře. „A dobrou chuť.“

Táta si radostně promne ruce. „No to je nádhera!“

Až teď mi dochází, co si to rodiče vlastně objednali. Můj žaludek se při tom pohledu chce nejdřív obrátit naruby, naštěstí si to ale nakonec rozmyslí.

„Žabí stehýnka?“

„Co jsme se vrátili z dovči ve Francii, nemůžeme se jich nabažit,“ objasní máma.

„Nebo spíš...“ zamyslí se táta, „*nažabit*.“

Rozhíhňají se a s chutí se pustí do jídla.

„Dáš si taky?“

„Zkusím radši toho lososa.“

„Proč pořád zíráš ke stropu, Neli?“ chce vědět máma.

Snažím se vyhnout pohledu na vaše talíře, bleskne mi hlavou. Místo toho radši řeknu: „Jen se dívám, jak to tu mají vyřešený protipožárně. Taky už by si mohli pořídit něco modernějšího.“

Svojí porce se dotknu, teprve když číšník odnese prázdné talíře po stehýnkách.

„Co že to všechno máme dnes v plánu, zlatinko?“ otočí se táta na mámu.

„Zajdeme na tu výstavu, o které mi říkala Áňa. Pak máme pedikúru a masáž lávovými kameny. A když budeme mít večer před divadlem nějaký čas nazbyt, skočíme se podívat do Pařížské na ty tvoje kalhoty a blejzřík. Když už jsme jednou za čas v Praze, tak si to musíme hezky užít. Nechceš se k nám na něco z toho přidat, Neli?“

„Moc děkuju, ale musím domů dohnat nějaké pracovní resty.“

„V sobotu?“ nechápe máma. „A zrovna na tvoje narozeniny? Ach jo... Žiješ jen práci. Osobní život je ale taky důležitý. Vždyť i o víkendu na sobě máš kalhoty a sako jak do kanclu. Přitom je venku tak krásně. Proč si někdy nevezmeš šaty? Slib mi, prosím tě, že si odted aspoň občas dopřeješ trochu zábavy.“

„Neslíbím.“

„No jak myslíš. Už ti do toho nebudu mluvit, stejně to nemá žádný efekt. A co teda práce, když už jí věnuješ tolik času a energie? Daří se?“

„Ale jo. Celkem. Zavádíme teď úplně nový chytrý bezpečnostní systém do velkých administrativních budov. Fakt nemůžu říct, že bych se v poslední době nudila. Ale když to zvládneme dotáhnout, bude to—“

„No já si říkal, že jsi nějak bledší než obvykle,“ skočí mi táta do řeči a mezi obočím se mu objeví starostlivá vráska. „Tváře propadlý, kruhy pod očima. Pracuješ i po nocích, že jo? Pak se ale nemůžeš divit, Nelinko, že s tebou nikdo moc dlouho nevydrží.“

„Kariéra je skvělá věc,“ naváže máma, „ale žádný chlap to nakonec nevydejchá. Věř mi. Jako ten tvůj ajťák předloni. Nebo ten elektroinženýr s hezkou bradou. Ten byl taky moc fajn. Škoda, že ti to s ním nevyšlo. Všichni chtějí v zásadě to samé – pohodu a udržovaný domácí krb. Vid', čumáčku?“ Podrbe tátu na vousaté bradě.

„Je to tak, zlatinko. Ale máme skvělou zprávu, Neli. Podívej se.“ Podá mi přes stůl svůj mobil.

„Hm... trávník?“

„Nepoznáváš, kde to je?“ culí se máma.

„Přece ta prázdná parcela hned vedle našeho domu,“ prozradí táta. „Koupili jsme ji.“

„Až jednou zahrníš, tak si tam postavíš vlastní dům.“

Vymění si radostné pohledy.

„Tak co na to říkáš, Neli? Super, vid'?“

Nadechuju se, abych jim řekla, že mi můj život vyhovuje přesně tak, jak je. Že se rozhodně nechystám vracet zpátky do rodného satelitu. Že podnikatelské baroko bytostně nesnáším. Že si ani nejsem jistá, jestli vůbec někdy chci *hnízdit*. Ale než stihnu všechny ty nežádoucí myšlenky zformulovat do slov, postaví číšník doprostřed stolu růžový dort zdobený zlatou polevou a makronkami. Hoří na něm jednatřicet svíček.

„Kde je to šampaňské?“

„Tady ho máme, výborně.“

„Všechno nejlepší, princezno naše!“

„A teď je na řadě dárek.“ Máma vyndá z kabelky podlouhlou obálku a podá mi ji.

„Dlouho jsme s maminkou přemýšleli, co bychom ti měli koupit. Když jsi byla malá, bylo to snadný. Největší radost jsi měla z plyšový deky s jednorožci nebo z nového mobilu. Ale co teď, když už jsi velká holka? No a nedávno nás napadlo, že asi nejvíc oceníš něco praktického.“

„Jak se přehoupne třicítka, jde to čím dál hůř,“ mrkne na mě máma spiklenecky.

„Co jde hůř?“ Začínám cítit nepříjemné brnění v zátylku.

„No přece otěhotnět. Tohle je poukázka na zmrazení vajíček na nejvyhlášenější reprodukční klinice v Čechách. Samozřejmě, že to nakonec nemusíš vůbec využít. Třeba někoho potkáš včas a zadaří se normálně. Ale však víš. Pro jistotu.“

* * *

Jakmile za sebou zabouchnu dveře bytu a zamknu všech pět zámků, opřu se zády o futra a svezu se na naleštěnou podlahu.

Nádech, výdech. A znova. Všechno je v pohodě. Jsi doma. Můžeš se uvolnit. Tohle je tvoje útočiště. Tvoje bezpečná – a po všech stránkách perfektně zabezpečená – oáza. Jsi tu jen ty a skandinávsky minimalistický interiér podněcující klid a vyrovnanou mysl.

Sakra, nepomáhá to. Všechno mám sevřené, srdce mi buší, jak kdybych právě uběhla maraton, zase je mi na zvracení, do očí se mi hrnou slzy. Shodím ze sebe sako, kalhoty vyměním za kraťasy a otevřu krabičku se sadou na aromaterapii. Levandule a majoránka. Oukej... Vetřu si voňavé olejíčky do spánek. Zkousím si ještě mačkat reflexní body na dlaních a schoulit se do pozice dítěte.

Kašlu na to. Stejně na mě tyhle ezo kraviny nefungují.

Posadím se ke stolu a otevřu notebook. Práce je pro mě tím nejúčinnějším lékem. Jakmile se mi podaří rozchodit vzdálený přístup k počítači u mě v kanclu, přestane se mi jako zázrakem chtít zvracet a pnutí v hrudníku aspoň trochu povolí. Tady mě čekají jen data a vzorce. Ty nezajímá, co mám na sobě, jestli s někým chodím nebo kolik mi ještě zbývá vajíček. A hlavně se tu nevyskytují vůbec žádné žáby.

Do práce se vždycky zaberu natolik, že nevnímám svět kolem ani samu sebe. Přesně to právě teď potřebuju. Z nějakého důvodu se ale nedokážu naplno soustředit.

Bum. Bum-bum. Bum. Bum-bum...

Co je to sakra za kravál? Vstanu a otevřu dveře na balkon. Za mléčně průsvitnou přepážkou vidím na sousedním balkoně mužskou siluetu. Sedí tam a plácá rukama do malého bubnu. Nový soused. Před pár týdny jsem na chodbě zakopla o jeho krabice, když se sem stěhoval, osobně jsem se s ním ale ještě nesetkala.

ŽÁBA

„Promiňte?“ Zaklepu na přepážku. „Mohl byste s tím prosím přestat? Potřebovala bych se soustředit na práci.“

Buben ztichne. Hurá. Okamžik nato vykoukne sousedova tma-vovlasá rozcuchaná hlava zpoza přepážky.

„Zdravím,“ zubí se na mě rozespale. „My se ještě neznáme. A přitom jsme sousedi už skoro měsíc. Vy na balkon moc nechodíte, co? Patrik, těší mě.“

„Nela. Tak jo, fajn... zatím nashle.“

Jan co sednu k počítači, bubnování se ozve znovu. To si snad dělá srandu...

„Promiňte, ale myslíte, že jsem za tu jednu minutu stačila dodělat veškerou práci?“

„To netuším. Proč?“

„No že zase bubnujete.“

„Vítám ráno.“

„Jsou dvě hodiny odpoledne.“

„O víkendu jsou i dvě odpoledne ráno.“

Proboha, co je to za magora?

„Mám opravdu *hodně práce*. Byl byste tak hodný a přestal s tím?“

„Jasně. Za chvíli...“

„Super.“

Balkonové dveře za sebou zavřu s větší razancí, než je mi vlastní, a jdu hledat špunty do uší.

* * *

Tlustá žába.

Růžové polštáře.

Hořící oči.

* * *

„Tak co ten teambuilding?“ zeptá se Václav, když projde kolem otevřených dveří do mojí kanceláře. „Na personálním už to chtějí uzavřít, aby mohli zamluvit pokoje a jídlo.“

„Táhnout se skoro tři hodiny někam do zapadákov, abych si přes den zahrála infantilní hry a večer se opila u táboráku? Ne, díky.“

„Bude sranda. Slíbila jsi, že se tentokrát přidáš.“

„Neslíbila. Nikdy nic neslibuju.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rameny. „Dám si ještě jedno rychlý kafe. Chceš taky?“

„Dala bych si, dík, ale už jsem skoro na odchodu. Dneska jdu dřív. Musím se vyspat.“

„Vždyť nám má ještě ten týpek odprezentovat návrhy nového loga.“

„No jo vlastně. V kolik?“

„Za deset minut. Už čeká v zasedačce.“

Když si pak s dotyčným týpkem potřesu rukou, nabydu dojmu, že jsem se už definitivně zbláznila. Sice se učesal, nasadil kulaté brýle a dobře padnoucí košili, ale... Sakra, je to můj bubnující soused!

V první chvíli se tváří podobně překvapeně jako já. Naštěstí rychle nasadí neutrálně profesionální úsměv a já udělám totéž.

„Kdo ho najal?“ šeptám Václavovi nenápadně během grafikovy prezentace, kterou prakticky vůbec nevnímám.

„Přece ty,“ opáčí Václav. „Fakt by ses měla vyspat.“

Je to tak. Líbilo se mi jeho portfolio a napsala jsem mu jeden e-mail. Jen něco ve smyslu, že bychom chtěli nové firemní logo a nějak v něm zachovat původní motiv ulity jako symbolu bezpečí. Když se chytil, zbytek komunikace s ním jsem pak už předelegovala na Václava. Úplně mi to vypadlo z paměti. V poslední době je toho tolik a spím tak blbě, že můj mozek vypouští veškeré méně důležité informace.

Jak je ale možné, že se mi na vytvoření nového firemního loga podařilo najmout zrovna mého souseda? Co když si pak nějak našel mou adresu a nastěhoval se do vedlejšího bytu z nějakého podezřelého důvodu schválně? Blbost. Bydlí tam už měsíc a já ho najala teprve před dvěma týdny. A objevila jsem ho mezi stovkami jiných grafiků na webu úplně náhodou. Nesnáším divné náhody. Otrásají mou pracně vybudovanou iluzí jistot.

„Nechci mluvit tady za kolegyni, ale mně osobně se vaše práce velmi líbí. Hlavně varianty číslo dva a tři. Ty vypadají parádně. Bude to těžké rozhodování. Co myslíš ty, Nelo?“

„Hm...“ To už je konec? „Ano. Souhlasím s kolegou. Ještě si to musíme v klidu promyslet. Pošlete nám prosím všechny varianty na e-mail. Dáme vám vědět co nejdříve.“

Když se s grafikem loučíme, věnuje mi krátký potouchlý pohled, čehož si Václav naštěstí nevšimne.

„Vypadá v pohodě. A ty návrhy jsou fajn. Mělas na něj šťastnou ruku.“

„Jo, ale nechci se s laděním loga crcat moc dlouho. I tak toho teď máme nad hlavu. Hele, už nám to poslal. Nesedneme si na to ještě teď? Chci mít tyhle první připomínky co nejdřív z krku, ať na tom už může začít dělat.“

„Vezu kluka na trénink a holku na holčičí přespávačku. Ať prostě udělá hybrid tý dvojky a trojky. Zkusíš mu to nějak zformulovat, prosím tě? Tyhle věci ti jdou stejně líp a já už to dneska nedám. Sedneme si pak spolu až nad tou další variantou, jo? Dík moc, máš to u mě.“

* * *

Zdravím Vás, Patriku,

děkujeme za zaslání Vašich návrhů. Jsme s nimi velmi spokojeni. Jak již nastínil kolega, nejvíce se kloníme k variantám č. 2 a 3. Finální varianta by měla být jakýmsi ideálním průnikem mezi nimi. Rádi bychom to s vámi detailněji probrali na další schůzce. Měl byste čas příští pondělí ve 14:30?

Díky, pěkný den.

Nela

Dobrý večer, Nelo,

mám radost, že se Vám moje návrhy líbí. Příští pondělí ve 14:30 čas mám. Případně, pokud máte čas teď, stavte se u mě a můžeme to probrat začerstva.

Patrik

Pokud mám čas *ted*? Před chvílí jsem dorazila domů a převlíkla se do tepláků. Přece si nemyslí, že tam takhle večer jen tak nakráčím a zatukám mu na dveře. Je ale pravda, že když to probereme ještě dneska a *začerstva*, pravděpodobně mi to ušetří dost času.

Moment, Nelo, neukvapuj se. Radši mu nejdřív pořádně projev web, LinkedIn a taky Instagram. Jestli to třeba není úchyl. Protože na sockách se tohle dá samozřejmě bezpečně poznat.

Osmadvacet let. Má uměleckoprůmyslovou školu. Studoval taky v Londýně, na stáži byl Barceloně. Asi docela dost cestuje.

Japonsko, Mauricius, Mexiko... Co je sakra tohle? Tady na té fotce je do půl těla nahej a do tmy kreslí žlutooranžové obrazce dlouhou hořící tyčí.

Možná to není úchyl, ale určitě je to blázen. Vždyť ten člověk si zahrává s ohněm. Doslova.

* * *

Otevře mi s pobaveným výrazem.

„Nečekal jsem, že fakt přijdete. Pojdte dál.“

„Ani já to nečekala.“

Jeho byt je pravým opakem toho mého, kde má každá věc svoje přesně vyhrazené místo a funkci. Jako bych vstoupila do džungle bohémského chaosu. Do doupěte sběratele pokladů. Prakticky není možné zahlédnout kousek volné zdi. Každý centimetr čtvereční zabírají velkoformátové abstraktní obrazy, umělecké černobílé fotky, divné exotické předměty, květináče s kytkami a police s knihami. Má tam taky různé staré foťáky, pracovní stůl s několika monitory a rozměrným tabletem. A v rohu obývacího velkého terária.

„Ty vole!“ Rychle couvnu na druhou stranu místnosti. Na plochem kameni tam sedí a zírá na mě žába. Odporná hnědozelená ropucha, přesně jako z mého snu.

„To je jen Trevor,“ řekne Patrik nevzrušeně.

„Trevor?“

„No jasně. Neznáte Harryho Pottera?“

„Hele, tohle nebyl dobrý nápad. Radši už půjdu. Probereme to v pondělí, jo?“

„Zrovna jsem si chtěl dát večeri. Udělal jsem hovězí na víně a je toho hodně. Nechcete taky? Trevora klidně zakryju, jestli vás znervózňuje.“

Sundá ze zdi jeden z těch velkých abstraktních obrazů a postaví ho před terarium. V tu chvíli si uvědomím, že mi už docela notně kručí v žaludku. A že mám v lednici jen tři mrkve a prošlý jogurt.

„Fajn. Pokud byste to jinak musel vyhodit, tak vám s tím pomůžu.“

Možná je to blázen, vařit ale umí. Rozhodně líp než já. Nad posledním soustem moje chuťové buňky skandují: *Prosím přidat!* A já bych nejradši řekla svému hostiteli to samé. Abych si však zachovala tvář, způsobně odložím příbor.

„Tak jo, koukneme se na to logo?“

„Jdeme na to,“ řekne Patrik a nalije do dvou skleniček červené víno. „No co?“ pokrčí rameny, když vidí můj překvapený výraz. „Stejně už bylo otevřený. Dal jsem ho do toho hovězího. Mělo by se dopít.“

„Tohle je pracovní schůzka.“

„Aspoň nám to půjde líp od ruky. Pojdte, sedneme si s tím k počítači.“

Na velkém tabletu se objeví všechny varianty loga. Patrik zvětší dvojku a trojku.

„Říkala jsem si, že kdyby se tahle část dala sem a tahle zas sem, mohlo by to být fajn. Jde mi hlavně o to, aby to logo evokovalo bezpečí.“

„Jasně...“ Vezme do ruky dotykové pero a několika rychlými pohyby zrealizuje můj nápad.

„Aha.“ zamračím se. „Není to moc fajn. Vlastně to vypadá dost blbě.“

„Protože tady to najednou nenavazuje a na těchhle místech se to spolu docela pere. Ale už asi vím, k čemu míříte.“

Dívám se, jak mu pod rukou vzniká úplně nová varianta loga.

„Tohle je dobré!“ raduju se. „Myslíte, že by to písmo šlo udělat trošku tenčí? Nebo je to blbost?“

„Ale jo. To by tomu mohlo prospět.“

„Stejně nechápu, že nám logo dělá zrovna člověk jako ty.“ Ani si nevybavuju, kdy jsme si potykali. Zřejmě někdy mezi druhou a třetí skleničkou.

„Jako já?“

„Vytvíjíme bezpečnostní systémy. Proti násilnému vniknutí a proti požáru. A ty žongluješ s hořícími tyčemi.“

„Projelas mi Instáč, co?“ ušklíbne se.

„Trochu.“

„Tak aspoň, že nevykrádám domy. Oheň může být fajn, když víš, co s ním.“

Světlo tabletu se mu při práci odráží v hnědozelených očích, tmavé vlasy mu padají do čela.

„Kdybych nebyla opilá, tak to samozřejmě nikdy neřeknu. V rámci zachování profesionality a tak. Ale seš hrozně hezkej.“

Odloží pero a podívá se na mě.

„Kdybych nebyl opilej, tak bych se na to v rámci zachování profesionality a tak asi nezeptal. Ale mohl bych ti dát pusu?“

„Myslím, že bys měl.“

Během následujících minut s údivem zjišťuju, že grafika a vaření nejsou jediné dvě dovednosti, ve kterých Patrik vyniká. Jako bych na okamžik zažila stav beztlíže.

„Můžu...?“ zašeptá, když se jeho ruka dostane k okraji mých kalhot.

„Ne, tohle nemůžeš!“ odstrčím ho. Moje strážlivost je zpátky. Co to sakra dělám?

Rozpačitě se podrbe na zátylku. „Asi jsme na to šli moc rychle...?“

„O rychlost nejde. Neměli jsme na to jít vůbec.“ Vstanu a upravím si tričko, pod kterým se mě ještě před pár vteřinami dotýkal. „Byla to blbost. Promiň. Doprovázet mě nemusíš. Domů to mám jen dva metry.“

* * *

Budík mě vytrhne ze spánku v půl osmé. Většinou se ve všední den budím díky svým disciplinovaným vnitřním hodinám sama od sebe ještě před sedmou, dneska jsem ale spala jak zabitá. Žádné žáby ani růžové polštáře. Než si stačím vzpomenout, proč mám kocovinu, cinkne mi na mobilu zpráva.

Patrik: *Snídani?*

Sakra... Zatímco si cestou na balkon oblíkám župan, začínají se probouzet vzpomínky na včerejší večer.

„Dobrý ráno,“ zubí se na mě soused zpoza přepážky. „Udělal jsem lívance.“

„Patriku, ten včerejšek...“ začnu a schovám ruce do kapes. „Byla to fakt blbost. A moje chyba. Chci se ti ještě jednou omluvit.“

„Chyba?“ Povytáhne obočí. „Pohnuli jsme s tím logem. A trochu se vykousli. Já jsem spokojenej. Ty ne?“

Protočím oči. „Měli jsme to udržet na profesionální rovině.“

„Dáš si?“ Podává mi kolem přepážky talíř plný ještě horkých lívanců. Se šlehačkou a borůvkami.

„Děkuju, ale nemám zájem. O lívance, ani o nic jiného.“

„Oukej,“ pokrčí rameny. „Tak já to odnesu.“

„Anebo to tu nech. Udělám kafe. Jaký piješ?“

„Presso s mlíkem. Bez cukru. Máš kávovar?“

„Jasně.“

„Paráda. Ať žije sousedská symbióza.“

Sedíme každý na svém balkoně, z obou stran těsně u plastové přepážky, jíme lívance, pijeme kafe.

„Neber si to prosím vůbec osobně,“ řeknu, když nabodnu poslední kousek na vidličku a vytřu s ním zbytek šlehačky. „Mám teď fakt strašně moc práce. Teda nejen teď. Je to můj permanentní stav. Nemám čas vůbec na nic jiného. Ani sama na sebe. A vyhovuje mi to tak. Jsem asi nějak rozbitá. Nevím. Každopádně se mnou bys to fakt nevyhrál.“

„Neberu si to osobně. Ačkoli mě samozřejmě mrzí, že jsem neproměnil jedinečnou příležitost vyspat se se svou klientkou. Proč jsi rozbitá?“

Přes mléčně průsvitnou přepážku si vzájemně nevidíme do obličeje. Možná i díky tomu začnu vykládat věci, se kterými bych se prakticky cizímu člověku v životě nesvěřila.

„Fakt tě to zajímá? No tak fajn. Mám bezdůvodné úzkosti, opakuující se noční můry a paralyzující strachy, které občas přecházejí do panických atak. Bojím se prakticky pořád, i když ani pořádně nevím, čeho vlastně. Nejradši bych byla jen doma nebo v kanclu. Jenže celý svět mi pořád vnucuje, že bych měla taky *žít a bavit se*. A tak žiju a bavím se, aby se neřeklo. Ale neumím to a nebaví mě to.“

Na druhý straně přepážky je chvíli ticho.

„Myslím, že–“

„Jestli chceš navrhnout, že bys to mohl být právě ty, kdo zlomí kletbu a naučí mě užívat si života, ušetřím ti zbytečnou námahu. Nepotřebuju vysvobozovat ani zachraňovat.“

„Nemám v plánu tě zachraňovat. Myslím, že by sis měla najít dobrého terapeuta.“

Rozesměju se.

„Řekl jsem něco vtipného?“

„Vyzkoušela jsem snad všechny typy psychoterapie, jaké jen existují. Kognitivně behaviorální terapii, gestalt terapii, hypnoterapii, kineziologii, EMDR metodu... Jsem takový terapeutický degustátor. Nepozoruju ale, že by na mě něco z toho mělo nějak zvláštní efekt. Stejně tam chodím tak trochu alibisticky. Jen abych si mohla říct, že jsem aspoň něco zkusila. Ale spíš za to všechno jen zbytečně vyhazuju peníze. Beztak mi nejvíc ze všeho pomáhá práce.“

„Jestli tvoje práce pomáhá od psychických neduhů, lidi by ti určitě rádi zaplatili za to, aby u tebe mohli makat, a tím se vyléčili.“

„Zajímavý byznys plán. Ačkoli mám-li být úplně přesná, tak moje práce psychické neduhy samozřejmě neléčí. Spíš je utlumuje. Něco jako když máš chřipku, ale nacpeš se práškama, abys dokázal aspoň nějak fungovat.“

„No, každopádně ti děkuju za upřímnost. Asi bych to s tebou fakt nevyhrál.“

Nakloním se přes zábradlí a hodím po něm vidličku. „Uvědomuješ si, že tě platím, že jo?“

„Ve světle včerejších událostí mám tak trochu tendenci na to zapomínat. Ještě že už jste mi poslali aspoň tu zálohu.“ Zašklebí se. „Jsem už trochu za čarou, co?“

„Nejmíň kilometr.“

„Pardon, беру zpátečku.“

„Sakra, je pozdě.“ Házím do sebe poslední lok kafe a vstávám ze židle. „Musím běžet. Díky za lívance.“

„Nechceš se dneska v podvečer přijít podívat na náš žonglovací trénink?“

„Nechci. Mám–“

„Moc práce, já vím. Od pěti na Kampě. Kdyby sis to náhodou rozmyslela.“

* * *

Nechápu, že má někdo tolik volného času, aby strávil celý podvečer vyhazováním kuželek do vzduchu, točením s tenisáky na provázcích nebo boucháním do bubnu. Na trávníku za Sovovými mlýny se takových lidí sešlo aspoň dvacet a já na ně jen konsternovaně zírá.

„Nelo?“ Patrik zastaví rotující tyč a přiběhne ke mně. „Přišla jsi.“

„No jo, zvědavost zvítězila. Dneska to máte bez ohně?“

„Dám ti vědět, až budeme mít fireshow nebo impro. Ale i denní hračky jsou fajn. Chceš si něco vyzkoušet? Třeba poiiky? Ty by tě mohly bavit.“

„Rozhodně ne. Budu vás sledovat z povzdálí a tvářit se, že tu vůbec nejsem.“

Koutkem úst mu zacuká potutelný úsměv a odběhne zpátky mezi ostatní žongléry.

Co tady proboha dělám? Zatímco tu jen tak zbůhdarma sedím a dívám se na bandu žonglujících a bubnujících cvoků, utíká mi čas, který bych mohla využít mnohem efektivněji. Třeba k práci.

Nebo spánku. Nebo sledování dokumentů o historii bezpečnostních technologií.

Všichni se smějí, když se odněkud přiiří cizí pes, popadne ve vzduchu Patrikovu tyč a peláší s ní pryč.

„Pajdo, vrať pánovi jeho klacek!“ volá na chlupáče postarší paní, což způsobí další výbuchy smíchu. Uchechtnu se taky. Dobrá nálada je nakažlivá. Já ale cítím jen její zlomek. Jako bych stála za stěnou ze skla a všechno kolem vnímala tlumeně.

* * *

„Tak kolik?“ zeptá se Patrik uprostřed Karlova mostu, když spolu o dvě hodiny později přecházíme na druhý břeh. „Na škále od jedničky do desítky.“

„Kolik čeho?“

„Stupňů sebezapření. Všechno, co děláš mimo byt nebo kancelář, je jen naoko – aby se neřeklo.“

„Jsou i světlejší výjimky. Tohle bylo fajn. Ale asi bych si to užila víc, kdybych nebyla permanentně vystrašený labilní introvert se sklony k workoholismu. Už jsem ti to říkala. Jsem rozbitá.“

„To je tedy slušná sbírka nálepek. Hele, já moc dobře vím, že s neviditelnýma strašákama se nežije zrovna nejlíp. To ale ještě nutně nemusí znamenat, že jsi rozbitá.“

„Co ty víš o strašácích? Jsi ztělesněním vyzenovaného pohodáře.“

„Skoro každej nějaký má. Nebo měl.“

„Co ti pomohlo?“

„Trevor. Zkusil jsem jeho medicínu.“

Zastavím se a chvíli tu informaci zpracovávám. „Řekni prosím, že nejsi jeden z těch šílenců, co lížou žáby.“

Ušklíbne se. „Nejsem.“

„Tak fajn... Protože už jen z té představy se mi začíná navalovat.“

„Mnohem lepší je vykourit sušený ropuší sekret.“

„Jak vysoká je pokuta za zvracení z Karlova mostu do Vltavy?“

* * *

Rozloučíme se na chodbě před našimi byty.

„Jsem rád, žeš tam dneska byla,“ usměje se Patrik a odemkne svoje dveře. „Dobrou.“

Jakmile zmizí uvnitř a zabouchne za sebou, uvědomím si, že jsem trochu zklamaná. Čekala jsem snad, že mě zase pozve dál? Stejně

bych k němu po minulé zkušenosti znovu nešla. Navíc jsem mu svůj postoj dala jasně najevo. Respektuje ho a to je dobře.

Doma se posadím na gauč a chvíli jen zírám na svůj odraz ve vypnuté televizi. Je mi zvláště. Prázdně. *Nedotaženě*. Co se děje, Nelo? Bylo to jen hloupé žonglování v parku. Proč tě to tak rozhodilo? Byla jsem tam a zároveň nebyla. Stála jsem stranou od všeho dění, v bezpečí svého osobního prostoru. Většinou mi to takhle naprosto vyhovuje. Tak co je tentokrát jinak? A proč bych se měla zahazovat s někým, kdo kouří žabí sliz?

* * *

Kam se brabe LSD. Jaké to je, když si „dáte žábu“...

Čarodějnice znaly tajemství žabí kůže

Rituál s ropuchou – spirituální zážitek, nebo nebezpečná hra?

Už víc než hodinu pročítám články o žabích halucinogenech. V životě by mě nenapadlo, že si někdy budu googlit pojmy jako „žabí trip“ nebo „kouřit žábu“. Z přívalu nových obojživelných informací mám žaludek jako na vodě. Zároveň mě to téma z nějakého znepokojivého důvodu fascinuje a musím číst dál, přestože většina textů zavání lacinou senzací. Konečně objevím článek, který se tváří o něco seriózněji.

...Ropucha coloradská (incilius alvarius, dříve známá jako bufo alvarius) se vyskytuje především v Sonorské poušti, na pomezí Spojených států a Mexika. Tento obojživelník produkuje látku známou jako 5-MeO-DMT nebo také bufotenin. Inhalací krystalů ze sušeného ropušího sekretu lze prožít hlubokou spirituální zkušenost s převládajícím prožitkem „znovuzrození“ či „duševního přerodu“. Pouštní ropucha je výjimečná tím, že sekrety jejích žláz obsahují velmi vysokou koncentraci bufoteninu a téměř žádné toxiny. Látku lze efektivně využít například při léčbě deprese, úzkosti či posttraumatické stresové poruchy. Přestože u nás bufotenin není uveden na seznamu návykových látek, jeho rekreační užívání se spíše nedoporučuje...

Pod článkem najdu několik odkazů na YouTube. Rozkliknu jeden z nich a chvíli sleduju nějaký dokument o žabích rituálech v Mexiku. Postarší šaman tam vykládá o svých zkušenostech s ropuší medicínou, která dokáže smazat veškeré archetypy, rozložit lidské ego, přivodit ultimátní extázi nebo zprostředkovat propojení duší napříč časoprostorem. Za šamanem přicházejí lidé

ŽÁBA

z celého světa a chtějí, aby je rituálem provedl. Jejich důvody jsou různé. Deprese, úzkosti, traumata, hledání odpovědí na otázky kolem vesmíru, života a tak vůbec.

Ve stínu palem a kvetoucích opuncí podávají šaman a jeho asistent svým klientům žabí medicínu v malých skleněných dýmkách. Účinek se dostavuje během několika vteřin. Lidé ztrácejí vědomí a padají jako loutky, kterým někdo přestřihal provázky. Mladší šaman je podpírá a opatrně pokládá na strakatý koberec. Někdo sebou na zemi škube a cuká, někdo nahlas křičí, další leží v klidu s dětsky blaženým výrazem ve tváři.

„Změnilo mi to život,“ říká mladší šaman během rozhovoru s dokumentaristou. „Kompletně a od základů. Žába mě rozložila na prvočinitele, každý kousíček očistila a všechno zase složila zátky. Co přesně jsem zažil?“ Rozesměje se. „To vám nepovím. Fakt ne. Tahle zkušenost je zkrátka nepřenositelná. Ale byla to síla. Během prvního tripu jsem se postavil vlastnímu strachu a začal se uzdravovat. Druhý mám tak trochu v mlze. Vybavuju si jen všechny ty kroutící se fraktály. Spirály. Ulity. Skoro hmatatelný nekonečno.“

* * *

Žonglují a smějí se. Zvuk bubnů pulzuje vzduchem. Chci jít za nimi, být s nimi, cítit všechno to, co oni. Ale nemůžu. Předě mnou je průhledná bariéra z tlustého skla. Není možné ji obejít ani přelézt. Je všude kolem mě.

Něco měkkého dopadne na zem. Polštář z růžového plyše. A není jediný. Růžové polštáře – plyšové, sametové i saténové – padají jeden za druhým, hromadí se všude kolem mě. Brodím se v polštářových halách, dosahují mi už skoro k ramenům. Buším do skla pěstmi, křičím, co mi plíce stačí. Ale nikdo mě neslyší. Nikdo se k mému teráriu neotočí.

„Jednou budu Někdo...“

Nejsem tu sama. Je obrovská. Macatá. Roztéká se do všech stran. Jako hromada hnědozeleného rosolu. Mezi růžovými polštáři působí nepatříčně.

„Jednou budu Někdo...“ zopakuje žába.

Z široké ropuší tlamy se valí kouř. Ve vypouklých očích žhnou plameny. Nejdřív od nich chytne jeden polštář, pak další. Za chvíli hoří úplně všechno.

I já.

* * *

Probudí mě vlastní křik. Šmátrám poslepu ve tmě, ale ruce se mi třesou tak, že nejsem s to nahmatat vypínač. Místo toho spadnu i s peřinou z postele. Slyším zvonek a taky bušení na dveře.

„Nelo? Jsi v pohodě?“ Nedokážu vstát, vydat hlásku ani se pohnout. Jen ležím na zemi, klepu se a křečovitě svírám v rukou roh peřiny. „Jdu tam přes balkón, vydrž.“

Zvuk tříštícího se skla.

Někdo vchází do mé ložnice, kleká si ke mně. „Už je to dobrý. Neboj.“ Vezme mě do náručí a odnese do obývacího na gauč. Ve světle lampy vidím Patrikův ustaraný obličej.

„Tady, napij se vody. V pohodě?“

„Ne...“ hlesnu a schoulím se do klubíčka.

„Křičela jsi tak, že mě to vzbudilo. Myslel jsem, že se k tobě někdo vloupal.“ Podívá se na rozbitou tabulku balkónových dveří. „Ale asi jsem to byl jen já. Tvoje bezpečnostní apka si to zjevně myslí taky.“ Podává mi můj mobil, který hlásí, že detekoval násilné vniknutí do domácnosti, a pokud do dvaceti vteřin nezačnu pin a otisk prstu, přivolá policii. Ruce se mi ještě trochu klepou, ale po jednom nezdařeném pokusu se mi nakonec povede kód do mobilu natukat.

„Bylo to hnusný,“ pípnu. „Jiný než obvykle. Když mám tyhle noční můry, jsem většinou jakoby někde mimo. Jen se na to dívám. Jako na film. Teď jsem byla přímo tam. Cítila jsem všechno. Ten smrad. Strach. Bolest. Jako by to bylo skutečný.“

Vezme mě kolem ramen. „Nebylo to skutečný.“

„Co když jo?“

* * *

Střepy na podlaze se lesknou v ranním světle. Cítím se podobně rozbitě. Do háje! Vážně jsem zbytek noci prospala na gauči, v náručí svého grafika?

„Chci to zkusit,“ řeknu, s hlavou stále položenou na jeho rameni.

„Hm...?“ zamručí rozespale.

„Chci zkusit žábu.“

„Taky ti přeju dobrý ráno. Jak je?“

„Trochu líp. Díky, žeš tu se mnou zůstal.“

„Usnula jsi na mně a nechtěl jsem tě budit.“

„Myslím to vážně. S tou žábou.“

Chvilí mlčí. „Slib mi, prosím tě, že neuděláš nějakou hloupost, který bys pak třeba litovala.“

„Neslíbím. Nikdy nic neslibuju. Proč bych měla litovat?“

„Žábu si nemůžeš dát jen tak. Potřebuješ k tomu šamana. Aby to mělo správný účinek a bezpečný průběh. Ale i tak je to docela silný kafe.“

„Ty jsi šaman.“ Zvednu hlavu a podívám se na něj. „Viděla jsem ten dokument.“

Rozesměje se. „Tak ta blbost je pořád ještě někde online? Ach jo...“

„Říkal jsi tam, že ti to změnilo život a začal ses uzdravovat.“

„Já už šaman nejsem. Tahle moje ujetá životní kapitola je dávno pryč. Miguela jsem poznal během stáže v Barceloně. Díky němu jsem zkusil žábu poprvé. Byl jsem z toho pak tak na větvi, že jsem s ním odletěl do Mexika a dva roky jsem se u něj učil. Chtěl jsem ten zážitek dopřát celému světu. Jenže tahle medicína není jako dát si brko pro lepší náladu. Sám jsem to měl jen dvakrát a stačilo mi to.“

„Jak to?“

„Je to síla. Mně to naštěstí sedlo. Dokázal jsem pochopit a zpracovat některý blbý věci z minulosti. Šel jsem do toho tehdy po hlavě a věděl jsem velký kulový. A měl jsem štěstí. Za ty dva roky jsem pak ale u pár lidí viděl i některý docela blbý tripy. Když se člověk tomu procesu brání, zasekne se někde na půli cesty a pak je mu fakt nanic. U někoho to může dokonce odstartovat nový potíže, někdy i dost divný chování.“

Ta zodpovědnost mě stresovala čím dál víc. Až jsem se na to jednoho dne vykašlal a vrátil se zpátky do Prahy, ke svému původnímu životu. Původní už ale vlastně nikdy nebyl.“

„Jasně. Je to blbost. Jako bych nic neřekla.“

„Nemusí to být blbost,“ opáčí, když vidí můj zklamaný výraz. „Jen je to tak trochu sázka na nejistotu. Většinou se to povede a lidi jsou rádi, že do toho šli. Ale někdy taky ne.“

„A jak mám tedy poznat, jestli je to pro mě?“

„Nijak. Nepoznáš to, dokud tím celým neprojdeš. Nicméně můžeš začít s několika základními otázkami. Bereš nějaký prášky?“

„Už pár let ne.“

„Problémy se srdcem?“

„O žádných nevím.“

„Epilepsie? Žaludeční vředy? Těhotenství?“

„Na nic z toho nemám čas.“

„Poslední otázka...“ pronese s kamenným výrazem. „Jsi ochotná přinést velkou oběť vyššímu principu?“

„Oběť?“ zopakuju přiškrceným hlasem.

„Čtyři dny před obřadem žádný alkohol, drogy, čokoláda, červený maso, plísňový sýry ani kafe.“

„Sakra. Měl jsi pravdu. Tohle je vážně síla. Ale jo, i tohle příkoří jsem ochotná podstoupit.“

„Jestli tě to teda fakt láká, znám pár lidí z Šumavy, kteří žabí ceremonie provádějí. Můžu tě s nimi seznámit.“

„Nechci cizí lidi z Šumavy. Chci tebe.“

„No... když myslíš.“

„Vážně?“ Podívám se na něj s očima dokořán. „Jakože hned teď?“

„Dej mi pár dní,“ usklíbne se. „Připravím medicínu. A ty připravíš sebe. Hodně vody, ovoce, zeleniny. Doplnuj hořčík. Chod' víc ven.“

„Takže jedno z těch *kouzel*, které tě dotlačí ke zdravému životnímu stylu, a pak, světe div se, problémy jako zázrakem zmizí?“

„To pak posoudíš sama. Jo, a doporučuju ti vzít si k rituálu někoho tobě blízkýho. Někoho, komu věříš a bude tam pro tebe jako opora.“

„Věřím tobě. A nikoho jiného tam nechci. Můžeš si to pak připočítat jako vícepráce k tomu logu.“

* * *

Sedím na pestrobarevně strakatém koberci, který se vůbec nehodí do minimalistického interiéru mého bytu.

„Tak jo, všechno je připravený.“ Patrik se posadí na zem naproti mně. „Pořád do toho chceš jít?“

„Chci,“ řeknu a kupodivu to myslím vážně. „Co Trevor?“

„Netvářil se úplně nadšeně. Ale už je v cajku. Dostal za odměnu výběrový cvrčky.“

„Takže... co teď? Zapálíš takovou tu čmoudící věc a budeš kolem mě mumlat zaříkadla?“

„Jestli chceš, tak klidně. Ale obejdeme se i bez toho.“

„Dobře...“ Moje racionální část mozku se znepokojeně vrtí. V situaci jako tahle bych přece měla být bez sebe nervozitou a strachem. Nebo aspoň trapností. Kupodivu necítím ani jedno.

„Nejdřív dech. Zaměř se na něj. Dýchej se mnou. Pomalu. Pravidelně. Vědomě. Všiměj si, jak se právě v tuhle chvíli cítíš.“

„Něco mě šimrá na levém koleni. Můžu se podrbat?“

„Můžeš.“ Ušklíbne se. „Pošli pryč všechno, co je ti nepohodlný. Co tady teď nepotřebuješ.“

Brouká si nějakou melodii. Tíše a jakoby mimoděk. Trochu to připomíná kočičí předení. Promne si ruce, jednu z nich vzápětí natáhne až těsně před můj obličej, ale nedotkne se mě. Z jeho dlaně vychází teplo. Pomalu s ní přejede od mého čela až k bradě. Je mi hezky. Klidně. Po páteři mi přebíhá zvláštní brnění.

„Můžeme?“

„Můžeme.“

Vytáhne zapalovač a pod malou skleněnou dýmkou zažehne oheň. Když je kulatá baňka plná bílého kouře ze sublimujících krystalků, přiloží mi dýmku ke rtům. Ve chvíli, kdy kouř vdechnu, Patrik něco zašeptá těsně u mého levého ucha. A téměř ve stejnou chvíli zapomenou, co to bylo.

Místnost se se mnou zhoupne, vzápětí cítím Patrikovy ruce, jak mě pomalu pokládají na koberec. Ležím na zádech a zírám do stropu. Trochu se mi motá hlava, ale jinak se nic moc zvláštního neděje.

„Já myslím, že to asi nezabralo,“ řeknu po chvíli. „Možná jsem to vdechla nějak blbě...“

Přimhouřím oči. Skrz rozbité balkonové dveře mi do obličeje zasvítí zvláštní mihotavé odlesky. Vstanu ze země a vyjdu ven. Balkon vypadá jinak než obvykle. Je širší. Vlastně je teď doslova *širší než delší*. Jako by se jeho původní metr dvacet protáhl až někam... do nekonečna?

Stojím na začátku něčeho, co už není balkonem, ale dlouhatánskou, stuhu připomínající cestou. Zhluboka se nadechnu a rozběhnu se po ní k obloze.

* * *

Nikdy by mě nenapadlo, že barvy můžu vnímat nejen zrakem, ale úplně všemi smysly najednou. Právě to teď dělám. Inhaluju celou škálu vesmírné palety včetně barev, které ani nedokážu pojmenovat. Běžím mezi planetami, kometami a měsíci, cítím vůni hvězd, poslouchám zpěv galaxií. Stuha mě vede až do samého středu vesmíru. Do gigantického zdroje světla, pro které slovo *světlo* není

dostatečně výstižné. Strach tady neexistuje. Jen všeobjímající klid. A pocit, že nic nechybí ani nepřebývá.

Toble je slušný úlet, říkám si pobaveně, zatímco se nechávám kolébat vlnami měkké bělavé záře. Připadám si jako právě vzniklé embryo v obří vesmírné děloze. V ulitě plné absolutního bezpečí. Nic nemůže narušit tuhle dokonalou, ultraspirituální chvíli. Snad jen...

Proč sakra zrovna tady a teď musí někdo pouštět Like Wow! od Leslie Carter? A ještě v tak příšerně chraстivé kvalitě, jak z přesluhujícího mobilu. Teď už ho i vidím. Fakt je to mobil. Sony Ericsson K750i se zlatě třpytivým krytem. Přesně takový jsem dostala od našich ke třináctým narozeninám. A Like Wow! jsem si tam nastavila jako vyzváněcí melodii, protože jsem tehdy jako všichni samozřejmě ujížděla na Shrekovi.

*... 'Cause when you're standing next to me,
it's like wow.*

*You know your kisses set me free
it's like wow.*

*And when we touch it's such a rush,
I can't get enough...*

Někdo volá. Na malém obdélníkovém displeji vidím písmeno K.

Je mi jasné, že když to nevezmu, bude tenhle vesmírný výlet u konce. V nejlepším by se mělo přestat, že jo? Anebo hovor od K., ať už je to kdokoli, přijmu. A dostanu se někam dál. Někam, kde už jsem kdysi byla, a teď se tam můžu vrátit.

Měla bych se vrátit? Ráda bych tohle rozhodnutí nejdřív s někým probrala. Jenže jsem tu jen já a vesmír a ten bohužel mlčí.

Zmáčknu tlačítko a telefon si přiložím k uchu.

* * *

Sfouknu třináct svíček na růžovém dortu se zlatou polevou.

„Všechno nejlepší, princezno naše!“

„A teď je na řadě dárek.“

Táta mi s tajuplným výrazem podává krabici s velkou mašlí. „Snad se ti bude líbit.“

„Novej mobil?“ vydechnu, když strhnu lesklý balící papír. „Hustý... Děkuju!“ Vytáhnu telefon z krabice a zalapám po dechu. Jeho zlatě třpytivý kryt se jen leskne. „Je boží!“ Obejmu mámu i tátu a samým nadšením tancuju po celém obýváku. „Můžu ho jít ukázat Bětce? Bude zírat.“

„Jen běž,“ řekne táta. „Je tam hezky.“

„Ale popojeď ty dvě stanice busem, ano?“ dodá máma. „Nebo tě tam máme hodit?“

„Půjdu pěšky. Přes les je to jen kousek. Nebojte,“ zazubím se. „Vždyť mám nový mobil. Kdyby něco, ozvu se.“

Rychle na sebe hodím svoje stylové bokovky, krátké tričko s nápisem *B-Day Girl* a vyběhnu z domu. Běžím po pěšině mezi pučícími stromy, ptáci cvrlikají a už za chvíli spadne mojí kámošce čelíst závistí. Tohle jsou ty nejlepší narozky!

Když doběhnu k chatové osadě, zpomalím a vytáhnu mobil z kapsy. *Hadej, co mam. Muzes trikrat... ;o)*, píšou za chůze Bětkce smsku. Ale než stačím zprávu odeslat, zakopnu a mobil mi vyletí z ruky. Sakra... Dopadne na zem, svezí se po travnatém svahu a zmizí v díře pod plotem cizí zahrady.

Chvilí tam stojím jak solný sloup a nevěřím tomu, co se právě stalo. Můj úplně nový mobil. Je pryč. *To ne, to ne!* Seběhnu po svahu dolů a přes plot propátrávám pohledem zarostlou zahradu. Je tam! Ani ne metr ode mě. Displej mu ještě svítí. Třeba ten pád přežil bez újmy. Lehnu si do trávy a ruku prostrčím mezerou pod plotem. Už jen kousíček...

„Přistižena při činu!“ Něčí studená ruka mě popadne za zápěstí a já v tu chvíli div nedostanu infarkt. „Kradeš nám tu mrkve? To jsem netušil, že má tohle zazobaná princeznička ze satelitu zapotřebí.“

„To ne, já...“ Rychle protáhnu ruku zpátky a odskočím od plotu pryč.

Vyhoupne se na kamenný sloupek a pobaveně si mě shora prohlíží. Zná ho, i když jsem s ním ještě nikdy nemluvila. Jmenuje se Jindřich a chodí k nám na gympl do septimy. Všechny spolužačky jsou do něj zabouchnuté. Hlavně Bětka. Ta by se zbláznila, kdyby viděla, že se tu s ním bavím.

No podívej se na něj... vzdychla obdivně, když jsme ho zrovna předevčírem potají sledovaly, jak si dává cigáro na dvorku za tělocvičnou. Viděla jsi někdy hezčího kluka?

Já nevím. Má divně širokou pusou. A tváří se zpruženě.

Tváří se smutně. Protože ještě nepotkal pravou lásku. Jako zakletej princ, chápeš?

V pytlovitě hnědozelené mikině teď spíš než prince připomíná velkou žábu.

„Hledáš tohle?“ V ruce drží můj mobil.

„Jo! Spadl mi k vám na zahradu. Vrať mi ho, prosím.“

„To záleží...“

„Na čem?“

„Nálezci přece většinou náleží nějaká drobná odměna, nebo ne?“

Vytřeštím na něj oči. „Chceš ode mě peníze?“

„Chci slib. Že mi napíšeš, až nebudou tvoji milí rodičové doma. Rád bych někdy přišel do toho vašeho fajnovýho domu na návštěvu. Zrovna včera jsem jel kolem na motorce. Ještě nikdy jsem nebyl v domě s věží. Skoro jako zámek.“

„Není to zámek. Nechali jsme si ho postavit teprve před pěti lety.“

„Pořád lepší než tahle vlhká barabizna.“ Ukáže palcem za sebe na dřevěnou chatu s děravou střechou.

„S kým se to tam zase vybavuješ, Jindřichu?!“ Až teď si všimnu starší paní na skládacím zahradním lehátku před domem. V jedné ruce drží plácačku na mouchy, v druhé láhev s pivem. „Přestaň se flákat a padej přeházet kompost!“

„Jdi do háje, ty megero,“ zamumlá Jindřich znechuceně. „Tak co?“ kývne na mě. „Jak se domluvíme?“

„Já...“ Dívám se, jak v prstech protáčí můj nový telefon a hrudník se mi při tom pohledu svírá bezmocným zoufalstvím. „Já nevím. Musela bych se nejdřív zeptat našich.“

„Proč?“ povytáhne obočí. „Já se taky nikoho neptám. Dělán věci tak, jak chci já. Moje máma se mě taky neptala, jestli může zdrhnout za novým nabíječem do Německa. Ani táta se mnou nekonultoval, že si založí novou, lepší rodinku. A mě hodí v devíti letech na hrb týhle starý čarodějnici. Tak kašli na svolení a rozhoduj se sama. Chceš svůj krásnej zlatěj telefon zpátky, nebo ne?“

„No tak jo!“ vyštěknu na něj a mám co dělat, abych se nerozbrečela. „Napíšu ti, až naši nebudou doma. Tak už mi ten mobil vrať!“

„Ruku na to,“ řekne a natáhne ke mně svou studenou dlaň. „No vidíš. Hodná holka.“ Nacvaká do mého mobilu svoje číslo a prozvoní se. Pak seskočí ze sloupku a mobil mi konečně vrátí. „Ulož si mě. A nezapomeň, že sliby se plní. Brzy nashle, princezno.“

Přiběhnu domů a posadím se v obýváku na gauč. Je mi divně.

„Jsi tu brzo,“ diví se máma. „Bětka nebyla doma?“

„Vlastně jsem tam vůbec nedošla. Cestou mi spadl mobil na něčí zahradu.“

„Ježkovy voči!“ lekne se táta. „A nerozbil se?“

„Nerozbil. Jeden starší kluk ze školy mi ho podal, ale—“

„No tak sláva.“

„Tati, já—“

„Nevidělas moje ponožky na golf, zlatinko?“

„Ponožek máš plný šuplík, čumáčku.“

„Ale tyhle jsou speciální. Ladí mi k tomuhle tričku a nosí štěstí.

Ach jo, před pěti minutami jsem měl vyrazit.“

„Mami—“

„Vydrž, Neli, prosím, tě. Jen si vyřídím jeden telefonát, ano?“

„Tohle je ale důležitý. Ten kluk—“

„Ahojky, Martinko, jak se máš? No tak to moc ráda slyším.

Taky, taky. Jen jsem se chtěla zeptat, jak máme domluvený ten termín kosmetiky na příští týden, nešlo by to posunout o pár dní dřív? Asi máš plno, ale kdyby ti třeba někdo odpadl nebo tak...“

„Nechtěl mi ten mobil vrátit a—“

„Ty ponožky fakt nikde nejsou!“

„Už dnes ve dvě? No to je paráda, Marti! Hned sedám do auta a za chvíli jsem u tebe jako na koni.“

„Musela jsem tomu klukovi slíbit, že—“

„Povíš mi to, až se vrátím, Neli, ano? Musím běžet. A asi si pak ještě zajdu na kafe s Áňou, takže dorazím až nějak k večeru. Papa!“

„No sláva, tady jsou. Už jsem si je vlastně přichystal k botám.“

„Tati!“

„Copak, Neli?“

„Musím dodržet slib?“

„No... ano. Sliby by se měly přece vždycky dodržovat. Promiň, princezno, už taky musím běžet. K večeri přivezu pizzu.“

Sedím na gauči ještě půl hodiny potom, co rodiče odjeli. Dům je tichý a prázdný. A sliby by se měly vždycky dodržovat...

Jsou pryč. Jestli chceš, tak přijď.

Ani ne za dvacet minut spustí můj mobil melodii Like Wow! Volá Jindřich. „Jsem tady“, oznámí, když sesedne z motorky před naším domem.

„Čau“, pozdravím ho u dveří. „Tak pojď dál.“

„No ty krásó...“ hvízdne obdivně. „Věděl jsem, že jste zazobaný, ale tohle jsem teda nečekal.“

„Hele, ale jen na chvíli, jo? Naši se zanedlouho vrátí.“

„Jasný,“ zazubí se a do široké pusy si strčí kuličku vína ze skleněné misky. „Tak mě poté vaší haciendě proved.“

„Tak jo, no... Tady máme kuchyň a tamhle obývací. Dáš si něco k pití? Třeba džus nebo colu?“

Otevře lednici a vytáhne tmavě zelenou láhev. „Nebo šáňo?“

„To ne, Jindřichu. Rodiče by nebyli rádi. Zítra večer sem přijdou naši známí a tohle je na přípitek.“

„Já jsem taky tvůj známý.“ Odzátkuje láhev a napije se. „Dáš si?“

„Je mi třináct. Nepiju alkohol.“

„Taky mi ještě nebylo osmnáct. No a? Věk je jenom číslo.“

„A jsi tu na motorce.“

„To vyprchá, než pojedu zpátky. Všechno hrozně hrotíš. Trošku se uvolni,“ mrkne na mě. „A copak to máme tady?“

„Tátovy sváteční doutníky.“

„Hezky...“ Dva doutníky si vezme, jeden schová do kapsy, druhý si zapálí.

Chci mu říct, že uvnitř domu se nekouří a ať to hned típne. Ale nějak nemám sílu se s ním dohadovat. Snad se mi ten kouř podaří vyvětrat, než se naši vrátí. Ukážu mu jídelnu, zimní zahradu, hernu s kulečníkem, bazén, saunu a posilovnu.

„Někdo se holt umí dobře narodit. Ale já vždycky nebudu hnít v té smradlavé chatě a dělat poskoka mojí babce. Jednou budu mít taky takovýhle barák. Nebo spíš ještě větší a mnohem hustější. Jednou budu *Někdo*. A pak budou všichni zírat.“ Znovu se napije šampaňského a potáhne z doutníku. „Tak co teď? Ukážeš mi tu vaši slavnou věž? Co tam vlastně je?“

„Můj pokoj.“

„No super, tak jdeme.“ Nechci ho brát do svého pokoje. Chci, aby už konečně vypadl. Z nějakého důvodu mu ale nic z toho nedokážu říct. „Ty si asi hodně ujíždíš na růžový barvě, co?“ okomentuje moji postel, když vejde dovnitř. „K čemu potřebuješ tolik polštářů?“

„Já nevím, prostě se mi to líbí.“

Jen na něj nevěřicně zírám, když se zničehonic natáhne do mojí ustlané postele. „Tady se ti musí spát jak na obláčku.“

„Hele, naši už se určitě za chvíli vrátí a–“

„Klídek, princezno. Užívej si přítomného okamžiku.“

„Mohl bys prosím aspoň uhasit ten doutník?“

„Ale beze všeho.“

Naposledy potáhne, z široké pusy vyfoukne hustý bílý kouř a pak doutník zatlačí do jednoho růžového polštáře. Zůstane tam po něm doutnající ohořelá díra. V tu chvíli ze sebe nedokážu vydat hlásku. Jen rychle popadnu sklenici s vodou z nočního stolku a celou ji na polštář vyliju.

„To by nechytlo,“ mávne rukou Jindřich.

„Mohl bys...“ pípnu tiše. „Mohl bys už prosím jít?“

„Neboj, už jsem skoro na odchodu. Jen ještě poslední věc. Chtěl bych od tebe dostat pusu na rozloučenou. Pojď sem a lehni si ke mně. Prosím.“

Po tváři mi tečou slzy, ale nedokážu neposlechnout. Jdu k posteli a lehnu si vedle něj. Cítím na sobě jeho studené ruce. Už nevypadá jako ten starší kluk z gymplu. Mezi růžovými polštáři leží obrovská hnědozelená žába. Z široké ropuší tlamy se valí kouř. Ve vypouklých očích žhnou plameny. Nejdřív od nich chytne jeden polštář, pak další. Za chvíli hoří úplně všechno.

I já.

* * *

Těch několik dní po absolvování žabího tripu mám tak trochu v mlze. Nachodila jsem během nich hodně kilometrů a vykoukala se v kašně. Teď stojím v mém starém dětském pokoji a mlčky zírám na svou postel. Je v ní schovaná jedna vzpomínka, kterou jsem před osmnácti lety vytěsnila z paměti a pečlivě zastlala pod růžové polštáře. Myslela jsem si tehdy, že když ji tu nechám schovanou, bude blednout, až nakonec zmizí úplně. Jenže ona nezmižela. Jen spala a čekala na vysvobození.

Možná mě moje noční můry nikdy nechtěly strašit. Třeba se mi celou dobu snaží pomoci. Napovědět. Ukázat řešení, jak se vyléčit z vlastní minulosti.

Je na čase zlomit kouzlo.

Z rohů matrace uvolním natahovací prostěradlo, popadnu spolu s ním taky deku, přehoz a se všemi polštáři to celé zabalím do jednoho velkého měkkého balíku. Ten pak odtáhnou k oknu a vyhodím ven. Růžový balík s žuchnutím dopadne na terasu vedle grilu.

Na řadě je matrace. Prostrčit ji oknem je sice trošku náročnější, nakonec ale vyletí ven taky. Postel je teď úplně odstojená. Vytáhnou z kapsy šroubovák a začnu odmontovávat pelest. Při práci

si prozpěvují melodii Like Wow! Ještě rošt, rám, nohy, až jsou z postele jen bílé natřené kusy dřeva. Všechny letí z okna ven.

Cestou na zahradu se v tátově dílně stavím pro ruční plynový hořák a hasicí přístroj. Prohlížím si teď hromadu, která ještě před chvílí byla postelí. Bude to slušný táborák. Usměju se a rozžehnu plamen.

* * *

„Za tu postel se omlouvám. Musela jsem ji zlikvidovat. Jako součást terapie. Nejdřív jsem ji teda chtěla spálit přímo tady na zahradě. Pak ale přece jen zvítězila moje racionalita. Nadělalo by to řídnou toxického smradu a nebyla jsem si jistá, jestli by se mi to pak podařilo pořádně uhasit. Takže jsem ty kusy postele s matrací radši odvezla do sběrného dvora a všechnen textil do spalovny. Jako samozřejmě si dovedu představit ekologičtější způsob likvidace. Ale ten ohnivý element jsem tam prostě potřebovala aspoň nějakým způsobem zachovat. Bylo to zkrátka potřeba.“

„Neli...“

„Ale proč jsi nám o tom všem dávno neřekla?“

„Musela bych to prožít znovu. Na to jsem tehdy neměla sílu. A taky jsem se hrozně bála. Průšvihů z toho, že jsem ho pozvala tajně k nám domů. Jeho, že přijde znovu. A hlavně toho, že byste mohli mít problémy vy.“

„Problémy?“

„Tehdy mi řekl, že jestli to někomu vyzvoním, zavařím tím sama sobě a taky vám. Protože jemu ještě nebylo osmnáct, takže prý není vůbec za nic zodpovědný. A do vězení byste šli vy, protože se to stalo ve vašem domě.“

„Ale to je přece úplná hovadina, vždyť–“

„Já vím, že je. Teď už jo. Ale bylo mi třináct. V těchhle věcech jsem se vůbec nevyznala. Lepší bylo dělat, že se nic nestalo. Vymazat to. Zapomenout. Všechno se mi vybavilo, až když jsem si před pár dní dala žábu.“

„Co že jsi...?“

„To neřešte. Jen taková metafora.“

„Já ho zabiju. Normálně si za tím zmrdem dojdou a rozmlátím mu golfovou holí hlavu na kaši.“

„Tati, klid. To už nebude třeba. Vyřídila jsem si to s ním sama.“

„Pane bože, Nelinko...“

„Tak fajn. Dobře. Nikdo nebude panikařit. Takže poslouchejte, uděláme to takhle: Zajedeme tam, zarolujeme tělo do koberce, na nohy mu přivážeme ty starý činky, co už nepoužívám, a... Počkat, ještě jinak. Pamatuješ si na tu detektivku, co jsme viděli minulý týden, zlati? Jak tam toho chlápka rozpustili v kyselině–“

„Musela jsem se tam vrátit. K té jeho chatě. I když jsem neměla tušení, co mu řeknu nebo jestli ho tam vůbec najdu. Tehdy před lety básnil o tom, že jednou bude mít obří dům a že z něj bude *Někdo*. To mi ale bylo fuk. Prostě jsem se potřebovala vrátit na místo, kde to všechno začalo, a tam to taky uzavřít.“

„A byl tam?“

„Byl. Celý tak nějak divně opuchlý, s doutnající cigaretou v koutku otevřené pusy. Pořád ve stejné hnědozelené mikině. Spal na verandě vystlané prázdnými láhvemi od piva, v zahradním lehátku po babičce. Ta mu ho uvolnila a přestěhovala se do malé urny na stolku. Byla celá polepená žvýkačkami.“

Měla jsem ho tam před sebou jako na talíři. Zpitého pod obraz. To cigáro mu přece klidně mohlo samo vypadnout z pusy. Od něj by chytilo lehátko a taky ta jeho smradlavá, chlastem nasáklá mikina. Vypadalo by to jako nehoda.

Nakonec jsem se k němu jen naklonila a pošeptala: „Gratuluju ti, Jindřichu. Fakt je z tebe teď *Někdo*.“

Takže ten koberec ani kyselina nebudou potřeba. Ale díky.“

* * *

Hrotem tužky poklepu na prázdnou stránku v zápisníku. Vážně musím ve dvaatřiceti letech dělat domácí úkoly?

Všechny dobré věci, které by o sobě Nela před rokem ještě napsat nemohla...

Smráká se. Měla bych to dodělat, než bude úplná tma. Že prý mi to venku půjde líp od ruky. Tak určitě. O čem bych měla psát? Nestalo se přece nic moc zásadního. Prostě tam něco napiš, ať už je to z krku.

1. *Dospěla jsem k překvapivému zjištění, že i když už nepracuji po nocích a o víkendech, svět ani firma se kupodivu nezboří.*

2. *Zkousím překonávat svůj vlastní strach. Postupně, ve věcech, kde mě dřív blokoval a které by mě třeba mohly bavit.*

3. *Na svoje dvaatřicáté narozeniny jsem se potápěla s delfíny a skákala z vodopádu na Mauriciu.*

4. *Dvakrát týdně dobrovolničím v jedné organizaci, která pomáhá obětem sexuálního násilí.*

5. *Vyndala jsem ze sebe zapouzdřený jed. Vypálila ránu. Konečně se můžu hojit.*

6. *Noční můry i ataky jsou pryč. Úzkosti se sice ještě sem tam ozvou, ale už ne tak často a intenzivně jako dřív.*

7. *Skleněná stěna zmizela, všechny emoce vnímám naplno.*

8. *Našla jsem si terapeuta, který mi vyhovuje. A to i přes to, že mi pořád dává domácí úkoly.*

9. *Přepážka na mém balkoně se teď otáčí na pantech jako branka, takže se můj a sousední balkon můžou dle potřeby a nálady propojovat.*

To jsou ale bláboly. Patetičtější jsi být nemohla, Nelo? Ne že by to všechno nebyla pravda, ale takhle černé na bílém to působí hrozně sentimentálně. No nic, zítra začnu znovu. Stejně na to už skoro nevidím.

Pod kopcem na mě někdo mává. Patrik. Než za ním seběhnu dolů, ještě rychle otočím v zápisníku list a na novou stránku napíšu: *Zrovna teď je mi fajn.*

„Můžeme?“

„Můžeme.“

Zapálím si poiky a zmizím v ohni.

ŽABÍ PRINC JAKO HEAVY CONTEMPORARY

Sliby se musí dodržet za každou cenu. I ty vynucené...

Žabí princ bratří Grimmů mě díky svojí toxické message inspiroval nejen k napsání povídky Žába, ale taky k vytvoření podcastu Pohádky bez obalu. Od té doby žiju pohádkami doslova každý den. Díky, milýmanipulativní obojživelníku.

Za starých časů, v dobách, kdy se ještě dbalo na dané slovo, žil jeden král a ten měl tři dcery. První dvě už se dávno provdaly. Ta třetí, nejmladší, žila stále doma na zámku. Chodila si hrát do královské zahrady se zlatým míčem. Byla to její nejmilejší hračka. Vždy ji vyhodila do vzduchu a chytila do rukou. K tomu si propěvovala a tancovala. Jednou se jí ale míč po vyhození zpět do rukou nevrátil. Místo toho spadl do staré hluboké studny. I dala se princezna do pláče.

„Proč pláčeš, princezno?“

Dívka se rozhlédla, ale nikoho neviděla. Jen velkého žabáka v trávě.

„To jsi říkal ty, ropušáku?“

„Ano, já,“ odpověděl žabák. „Tak krásná dívka by se měla na svět usmívat, a ne tady ronit slzy.“

„Když já ztratila zlatý míč. Spadl do studny a už ho odtamtud nikdo nedostane,“ rozplakala se princezna znovu.

„Já ti jej přinesu,“ opáčil žabák. „Ale musíš mi slíbit, že mě necháš večer s tebou u stolu, jíst ze svého talířku, pít ze svého pohárku a spát ve své posteli.“

„Ano, slibuji,“ řekla zoufalá princezna. „Jen už mi můj míč dones!“

Žabák skočil do studny a během chvilky míč princezně podal. Princezna jej popadla a utíkala zpátky domů, ani se neohlédla.

„Počkej!“ volal za ní žabák. „Něco jsi mi slíbila!“

Ale princezna už ho neslyšela.

Když pak toho večera princezna a její otec král večeřeli, ozvalo se bušení na dveře.

„Kdo to je?“ ptal se král.

Princezna se šla podívat. Za dveřmi seděl žabák. Princezna dveře rychle zabouchla a celá ustaraná se usadila zpět ke stolu.

„Copak ti je, princezničko moje? Snad za těmi dveřmi nestojí strašidlo či obr?“

„I ne, tatičku králi,“ řekla nešťastná princezna. „Dnes jsem si hrála v zahradě a můj zlatý míč spadl do studny. Slíbila jsem žabákovi, že ho vezmu ke stolu, nechám ho jíst ze svého talířku, pít ze svého pohárku a spát ve své posteli, jen když mi můj míč přinese.“

„Jsi princezna. Co jsi slíbila, to musíš splnit,“ řekl moudře král a přikázal princezně, aby žabákovi otevřela.

Žabák doskákál k židli.

„Usaď mě vedle sebe, prosím.“

Princezna nakrčila nos. Dotýkat se škaredé studené žáby? Tfu! Opatrně vzala žabáka, zavřela oči a posadila ho na židli. Sotva dosedl, hned se dožadoval princeznina talíře a poháru. Princezna ho poslechla. Žabákovi tuze chutnalo, zato princezna neměla na jídlo ani pomyšlení.

„Chce se mi spát,“ řekl žabák po chvíli. „Vezmi mě do postele.“

A tak princezna, ač nerada, odnesla žabáka do své postele.

„Ještě pusinku na dobrou noc,“ zakvákal žabák.

„Cože?“ polekala se princezna. To snad nemyslel vážně? Žabák se na ni však díval tuze prosebně, až se děvče překonalo. Zavřelo oči a dalo žábě polibek.

Když princezna oči otevřela, seděl před ní na posteli krásný mládenec.

„Děkuji ti za vysvobození, princezno,“ řekl ten jinoch. „Čekám na svou vyvolenou už mnoho let. Kdysi mě zaklela zlá čarodějnice. Teď jsem konečně našel tu, která je mi souzena. Chceš-li, vezmu si tě za ženu a odvezu si tě do svého království. Jsem totiž princ Jindřich.“

Princezna se do Jindřicha na první pohled zamilovala a brzy se konala velká svatba. Princ si princeznu odvezl do svého království, kde žili šťastně až do smrti.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Daleké království***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.